

РЕШЕНИЕ

№ 7478

гр. София, 04.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 09.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Гальов

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5181** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.203 АПК и чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

Производството по делото е образувано във връзка с решение № 5961/18.05.2021 г., постановено по адм.д. № 11513/2020 г. по описа на ВАС, III отд., с което е отменено решение № 4626/23.09.2020 г., постановено по адм.д. № 11222/2019 г. по описа на АССГ, с което е отхвърлен предявения от Г. В. Н. иск срещу Националната агенция за приходите, за присъждане на обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди в размер на 1000 /хиляда/ лева, ведно със законната лихва върху претендираното обезщетение за периода от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията, като са дадени задължителни указания при новото разглеждане на делото.

Подадена е искова молба срещу Национална агенция по приходите, с правно основание чл.82, § 1 вр. § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО, с която моли за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, за периода от 15.07.2019 г. до настоящия момент, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал.1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/а именно да гарантира

достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищеца, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г., или в условията на алтернативност- от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

В исковата молба са изложени съображения за това, че поради неправомерно изтичане на лични данни от базата данни на НАП, сред които и такива лични данни на ищеца Н., са възникнали и тя лично е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните ѝ данни, станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани, съобщение, за която е било публикувано от медиите на 15.07.2019 г. Отговорността на ответника НАП е ангажирана в качеството ѝ на администратор на лични данни, с твърдение, че чрез бездействието си, е допуснала нарушения на чл.24 и чл.32 GDPR и чл.59, ал.1 ЗЗЛД, нарушила е и разпоредбите на чл.45, ал.1, т.6 ЗЗЛД, като не е обработила личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност, като се приложат подходящи технологии и организационни мерки; чл.64 ЗЗЛД, като намира, че не е изпълнено задължението за извършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита; чл.66, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД; чл.67 и чл.68 ЗЗЛД.

Конкретно за претърпените от ищеца вреди посочва, че тя се е почувствала застрашена от неправомерното използване на личните данни за неправомерни цели, изпитала притеснение, страхувала се, че с личните ѝ данни ще бъде злоупотребено. Притеснява се да не бъде отчуждено имущество, да не бъде злоупотребено с банкови сметки или да не бъдат изтеглени кредити от нейно име. Всичко изложено изключително стресирало ищеца, поради допуснатия голям пробив в информационната система на НАП. Това повлияло на нормалния ритъм на живот, на отношението с хората, на ежедневието, затворила се в себе си, ограничила контактите си с хората. Чувствала се напрегната, стресирана и уплашена.

В съдебно заседание, пред настоящата инстанция ищецът Н. не се явява и не се представлява. С молба, депозирана преди съдебното заседание, чрез процесуален представител се заявява поддържане на исковата молба и се иска осъждане на ответника да заплати претендираното обезщетение. Посочва, че бездействието на ответника се изразява в това, че не е предприел мерки да гарантира в достатъчна степен и достатъчно ниво на сигурност при обработването на нейните лични данни, което бездействие е довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищеца.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от ответната Национална агенция за приходите /л.42 и сл. от първото дело/, като е оспорена исковата молба като недопустима, евентуално и като неоснователна. По отношение недопустимост на иска сочи, че ЗОДОВ е приложим само за имуществени вреди, а с исковата молба се претендират неимуществени. Наред с това, счита, че докато не се разреши въпроса относно издаденото срещу ответника НП № 004/28.08.2019 г., искът не може да се разглежда. Излага съображения за неоснователност на предявения иск, както по основание, така и по размер, тъй като не е ясно от кой конкретно акт на НАП или на нейни органи са настъпили вредите. Счита за неоснователното възражение за

неполагане на достатъчна грижа от страна на НАП за защита сигурността на данните. Твърди, че нерегламентираният достъп до информационната система на НАП е в следствие на престъпление. Веднага след узнаването за този нерегламентиран достъп, НАП е предприела незабавни мерки за сигурност и преустановяването му. Счита, че не са налице данни да се приеме, че този неоторизиран достъп е резултат от действия или бездействия на НАП или нейни органи/служители. Като неоснователни са счетени твърденията на ищеца за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в страх и притеснение. Посочва се, че са информирани гражданите, които са с най-голям обем на достъпена информация, независимо, че тази информация е частична и за да се използва злонамерено е необходимо допълнително да бъде обработена. Иска се отхвърляне на иска. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание се представлява от упълномощен юрисконсулт, който оспорва исквата молба и поддържа подадения отговор. Посочва, че в конкретният случай, твърди, че ищецът не ангажира доказателства за такива опасения, с оглед на което счита твърденията на ищеца за неоснователни.

Представителят на СГП излага становище за основателност на исквата претенция.

Административен съд София-град, второ отделение, 53 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че поради нерегламентиран достъп, в следствие на умишлени престъпни действия от страна на неизвестно лице, осъществен на 15.07.2019 г., е „изтекла“ информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица.

По делото се представи извадка от получен SMS, със следното съдържание: „НАП: По заявка номер 5227 ИМА неправомерно разкрити лични данни“ /л.16 от първото дело/, 21.23 ч. Установява се, че СМС е получен от телефонен номер 1917, но не е посочено лицето, за което е направена справка по посочената заявка. Представена е справка, че има разпространени данни /л.16 и 18 от първото дело/, както и справка /л.194/ с посочване ЕГН на ищеца Н.. Ответникът не оспорва фактът, че по отношение на ищеца Н. са налице неправомерно разкрити лични данни.

Със Заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образеца на инструкция“ и др.

Със Заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП е утвърдена Политика по защита на личните данни в НАП, както и е наредено на директора на Дирекция Комуникации и протокол да предприеме необходимите действия за популяризиране на политиката.

Със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри СУСИ по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП. Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП. Приета е Методика за оценка на риска, версия 1.1, към 11.2015 г., представляваща приложение № 3 към Процедура ПФИС 7.

В НАП е утвърдена Инstrukция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл.24, ал.2 от Инstrukцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения.

Видно от предоставена от КЗЛД информация е, че в КЗЛД, към 01.11.2019 г. не е установено наличието на висящо или приключило производство пред комисията, иницирано от ищеца по настоящото дело срещу НАП. Освен това, на съда е служебно известно, че в хода на извършена проверка от страна на КЗЛД е установено, че при осъществяване на дейността си, НАП в качеството си на администратор на лични данни, не е приложила подходящи технически и организационни мерки, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица, в различен обем, по повод на което от страна на председателя на КЗЛД е издадено НП № 004/28.08.2019 г., против НАП, за нарушение на чл. 32, §1, б. Б от регламент /ЕС/ 2016/679. НП не е влязло в сила, предвид оспорването му пред СРС. СРС се е произнесъл с решение от 26.10.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 14811/2019 г. по описа на СРС, с което е потвърдил оспореното НП. С решение № 1247/26.02.2024 г., по адм.д. № 12334/2023 г. на АССГ, съдът е отменил решението и СРС и отменил НП, поради изтекла погасителна давност.

Отделно от изложеното, предвид констатирани нарушения с решение № ППН-02-399/22.08.2019 г. по описа на КЗЛД, на НАП е издадено и разпореждане за предприемане на подходящи технически и организационни мерки. Решението също е оспорено пред настоящия съд. АССГ е постановил решение № 565/02.02.2023 г., по адм.д. № 10477/2019 г., с което е отменил решението на КЗЛД, в частта му относно Разпореждания № 7, 14, 15 изцяло, Разпореждане № 5 в частта му: "Да се предприемат необходимите действия за създаването на одитни записи на отделните събития и дневници /журнали/ за привилегированите потребители" и Разпореждане № 16, в частта му относно "повторното използване на такива данни". Жалбата на НАП в останалата ѝ част е отхвърлена. Решението на АССГ е оспорено пред ВАС от НАП в отхвърлителната му част, като ВАС с решение № 1398/07.02.2024 г., по адм.д. № 3781/2023 г. е отменил решението на АССГ в обжалваната му отхвърлителна част и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав, което не е приключено.

За доказване на претърпени неимуществени вреди от страна на К., по делото са събрани и гласни доказателства, като в качеството на свидетел е разпитано посоченото от ищеца лице- свидетеля И. Т.. Свидетелят описва психологическия ефект от изтичането на данните, за които ищецът Н. научила, което действително установява залегналите в исковата молба твърдения. Страхувала се да не бъде злоупотребено с нейно недвижимо имущество, както и евентуално неправомерно изтегляне на кредити.

Поради отправено преюдициално запитване от ВАС до СЕС и образувано там дело № С-340/2021 г., настоящето производство е било спряно. По приюдициалното запитване е постановено решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС, след което настоящето производство е възобновено.

При новото разглеждане на делото от настоящата инстанция, освен събраните и

приобщени по адм.д. № 11222/2019 г. доказателства, не са представени и приети други писмени и гласни доказателства. Изрично е заявено от страна на ответника, че не желая ангажирането на експертиза по делото, за което бяха дадени и съответните указания по разпределяне на доказателствената тежест и във връзка с указанията на касационната инстанция.

При така направените фактически констатации, настоящия съдебен състав на АССГ, обосновава следните правни изводи:

Предмет на разглеждане са обективно и субективно съединени искиове /за главница и лихва/, предявени от Г. Н., с които иска съда да осъди Национална агенция за приходите да заплати на ищеца сумата от 1 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, за периода от 15.07.2019 г. до настоящия момент, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал.1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/, а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищеца, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г., алтернативно от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.

По допустимостта и процесуалния ред за разглеждане.

Съдът намира подадената искова молба за допустима, респективно липсват отрицателни предпоставки за нейното разглеждане по същество. Претенцията се основава на твърдения за претърпени неимуществени вреди, вследствие незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, довело до настъпването на така описания вредоносен резултат спрямо ищеца.

По отношение допустимостта и реда за разглеждане на предявените искиове за обезщетение и лихва върху главницата, се е произнесъл ВАС с определение № 5428/08.05.2020 г., постановено по адм.д. № 3484/2020 г. на ВАС, V отд., в което касационният съд е посочил, че процесуалният ред, по който засегнатият субект може да търси обезщетение и отговорност за причинените вреди, поради неправомерно обработване на личните му данни, е уреден в глава XI "Производство за обезщетения" от АПК. В зависимост от правната характеристика на източника, от който се претендират вреди – административен акт, действие или бездействие, в чл.204, ал.1–4 АПК законодателят е предвидил различни процесуални възможности за реализиране на правото на обезщетение, а именно след отмяна на административния акт по съответния ред – чл.204, ал.1 АПК; при предявяване на претенцията за обезщетение в производството по оспорване на административния акт– чл.204, ал.2 АПК; при установяване на незаконосъобразността на акт, който е нищожен или оттеглен в производството по иска за обезщетение – чл.204, ал.3 АПК и при установяване на незаконосъобразността на действието или бездействието от съда, пред който е предявен искът за обезщетението – чл.203, ал.4 АПК. Освен това, в решение, постановено по адм.д. № 11513/2020 г. по описа на ВАС, III отд. се намират също мотиви за допустимост на исковата претенция и реда, по който същата следва да се разгледа. В настоящият случай, вредите се претендират от незаконосъобразно бездействие на администратора на лични данни, поради което незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 АПК. Съгласно чл.203, ал.2 АПК, за неуредените въпроси за

имуществената отговорност по ал. 1 се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Следва да се отбележи, че е влязъл в сила чл.203, ал.3 (нова) АПК, ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г., съгласно която норма по реда на глава единадесета се разглеждат и исковите за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз, а съгласно чл. 2в ЗОДОВ, ДВ, бр. 94 от 2019 г., когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на АПК за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема подадените искове за допустими и като такива следва да бъдат разгледани по същество и по реда на глава XI АПК, вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

По съществуващото на осъдителната искова претенция:

Както сочи разпоредбата на чл.203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение, да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съдът приема, че тъй като твърденията са за вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на служители на НАП, пасивно легитимиран по иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е именно Национална агенция за приходите. Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността, вината и вредите приложимият материален закон не установява отклонения от общия състав на деликтната отговорност.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, в следствие на незаконосъобразно бездействие от страна на служители на НАП, изразяващо се неизпълнение на задължения, произтичащи от чл.59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/. Основателността на иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, с оглед претенция от незаконосъобразно бездействие предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразно бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такова бездействие и причинна връзка /пряка и непосредствена/ между незаконосъобразното бездействие и настъпилния вредоносен резултат. При

липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Съгласно чл. 204, ал.4 АПК, незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен иска за обезщетение.

Съдът намира, че е налице първата предпоставка на визираната в чл.1, ал.1 ЗОДОВ хипотеза, а именно налице е незаконосъобразно бездействие от страна на държавен орган да изпълни вменено му от чл.59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения.

Следва да се отбележи, че липсва легално определение на понятието „бездействие“. В този смисъл, значението на думата „действие“, респективно на „бездействие“, следва да се разбира като такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Например, предмет на защита в производството по чл.256 от АПК е бездействието на административния орган, когато последният е задължен да извърши определени действия по силата на нормативен акт. Не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл. 256, от АПК, а само неизвършването на фактически действия, при наличието на нормативно установено задължение за извършване на такива. Съставомерно в този случай е липсата на активно поведение /бездействие/ на компетентен орган да извърши конкретни фактически действия.

Освен това, с решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. на СЕС, съдът приема, че чл.24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) трябва да се тълкуват в смисъл, че неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“ по смисъла на тези членове 24 и 32. Чл. 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции

конкретно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове. Принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл.5, § 2 и конкретизиран в чл.24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по чл.82 от този регламент разглежданият администратор носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл.32 от посочения регламент са подходящи. Следва да се има предвид и, че администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент.

От твърденията в исквата молба, както и от събраните по делото доказателства, се установява, че конкретното бездействие, от което се твърди, че са претърпени вредите е изтеклата на 15.07.2019г., вследствие нерегламентиран достъп и престъпно деяние от неизвестно лице, от електронните масиви на НАП, информация съдържаща лични данни на ищеца. В резултат на неоторизирания достъп до сървъра на НАП, съдържащ информация относно личните данни на ищеца, се създали притеснения и опасения у последната, да не бъде злоупотребено с тях. По факта, че на посочената дата, поради нерегламентиран достъп, е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на ищеца, по делото не се спори. По делото единствено се представи извадка от получен SMS, с цитираното по-горе съдържание, от което действително се установява неправомерно разкрити лични данни, а ответникът не оспорва фактът, че по отношение на ищеца Н. са налице неправомерно разкрити лични данни. Не се представиха други доказателства за установяване на обстоятелството кои конкретно лични данни са достъпени, т.е. конкретния обем на тази информация, но в цитираната по-горе в решението справка се сочи, че това са единен граждански номер и имена. По делото е безспорно установено, че по отношение на ищеца има неправомерно достъпени лични данни, но техния обем остана недоказан.

Според чл.59 ал.1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни, в случая НАП, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в

съответствие с този закон. При необходимост тези мерки се преразглеждат и актуализират. Същото задължение се съдържа и в чл.24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, а в чл. 32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат. Обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на НАП, който факт е безспорен по делото, вследствие неоторизиран достъп безспорно, според настоящият състав на съда сочи на противоправно бездействие на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по см. на § 1 т.4 от ДР на ЗЗЛД, вр. чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т.ч. правото на защита на личните им данни.

Предвид дадените от СЕС по преюдициалното запитване и от ВАС с отменителното решение указания, както и с оглед законово дължимото поведение от ответника, настоящият съдебен състав е разпределил доказателствената тежест между страните, като изричното изявление на страните е че няма да сочат други доказателства в настоящия исков процес, в който водещо е именно диспозитивното начало. В тежест на ответника е да установи, че е приложил мерки за сигурност на личните данни, както и че тези мерки за сигурност по чл.32 от Регламента са подходящи. Изрично е заявено, че страната няма да се ползва от експертиза, с оглед необходимостта от наличие на специални знания и с цел изясняване на въпросите при какви конкретни обстоятелства е допуснато изтичането на данни; има ли нерегламентиран достъп; по какъв технически начин е осъществен и до какви конкретно устройства или системи, съхраняващи данни; изцяло на външна намеса ли се дължи достъпът и възможно ли е той да се дължи изцяло на външна намеса; какви технически мерки са предприети, за да се предотврати достъпа; достатъчни ли са те, предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове; технически възможно ли е било предотвратяването на изтичането на данни. При така ангажираните доказателства, от страна на ответника не се доказва изпълнение на законовото му задължение, относно приложените от него мерки за сигурност на личните данни по чл. 32 от Регламента и дали те са подходящи, поради което съдът намира, че недоказан по делото остава фактът относно извършените от ответната агенция действия, за които ангажира само писмени доказателства, че така заявените и удостоверени мерки са били подходящи технически и организационно за осигуряване на съобразено с риска ниво на сигурност

на личните данни на ищцата. Последица от това поведение на ответника е приемането за установен по делото на първия елемент от фактическия състав на предявения иск, а именно бездействие за точно изпълнение на задължението по чл.59 ЗЗЛД и чл.32 от Общия регламент относно защита на данните, а именно приложени от администратора на лични данни подходящи организационни и технически мерки за осигуряване на ниво на сигурност, съобразено с риска, предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица.

НАП, в качеството си на администратор на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Регламент ЕС 2016/679, при осъществяване на дейността си, е следвало да предприеме ефективни мерки за предотвратяване злоумишлен достъп до личните данни на ищеца. В процесният случай това не е постигнато. Ответникът не е изпълнил задължението си по предотвратяване на престъпление и опазване изтичането на лични данни, като от незаконосъобразното му бездействие следва твърдения от ищеца увреждащ резултат. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, противоречи на нормативни изисквания на чл.59, ал.1 ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/. В случая са ирелевантни към предмета на делото са аргументите на ответника, че след 15.07.2019 г., когато е осъществен нерегламентиран достъп, НАП е предприела мерки за защита личните данни.

Предвид изложените съображения, съдът счита, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразното бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, произтичащи от чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения.

Втората предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП е наличие на претърпяна вреда от страна на ищеца от това незаконосъобразно бездействие. Ищецът Н. твърди, че е преживяла стрес, безпокойство, притеснение, почувствала се застрашена от изтегляне на кредит от нейно име и злоупотреба с имущество - недвижимо или движимо /изтегляне на кредити/. За установяване на претърпяната вреда следва да се има предвид отново разписаното в решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. на СЕС, където в т. 6 е посочено, че чл. 82, § 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на

нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“, по смисъла на тази разпоредба. Уточнено е, че когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се считат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни.

Предвид установеното по делото, съдът приема, че ищецът е доказал настъпването на неимуществени вреди, изразяващи се в претърпян страх и притеснения, че с нейните лични данни ще бъде злоупотребено, като може да бъде изтеглен кредит на нейно име, съответно може да се злоупотреби с имущество. От свидетелските показания, които съдът кредитира, поради липсата на отрицателни предпоставки за това, именно защото по-конкретни и точни наблюдения върху психическото и емоционалното състояние на едно лице могат да имат именно негови близки лица /в случаят племенница на ищеца Н./, сред които и изслушаното в качеството на свидетел лице И. Т.. Наред с изложеното, следва да се отбележи, че не е изяснено и до момента дали изтеклите лични данни не са все още налични на определени места в мрежата, независимо от степента на достъпност за средностатистическия потребител на интернет. Съдът намира, че и към момента, и за в бъдеще, ще съществува напълно реален и обоснован риск от злоупотреба с изтеклите данни. Поради което притесненията на ищеца в тази връзка са напълно обосновани. Също така, съдът намира, че самият факт на изтичане публично в интернет лични данни на ищеца, респ. станали потенциално обект на неконтролирана, по време, място и обем, злоупотреба с тях, обуславят настъпването на неимуществени вреди за субекта на данните. Поради това, съдът намира за доказано настъпването на неимуществени вреди, като те са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с установеното по-горе незаконосъобразно фактическо бездействие на администратора. Следователно, доказана е и третата предпоставка за основателност на иска.

В тази връзка и съдът счита, че искът е доказан на посоченото основание и затова и следва да бъде уважен. По отношение на размера на претърпените вреди, следва да се вземе предвид интензитета на вредите, които се установи, че са претърпени, продължителността на претърпяването им, възрастта и личността на ищеца. Съобразявайки тези факти, респективно продължителността на това състояние, т.е. периода

от датата на узнаване до датата на подаване на исковата молба, съдът приема, че сумата от 500 лв. е справедлива, за да обезщети неимуществените вреди, които Г. Н. е претърпяла от неправомерното разкриване на лични данни. Претендираният размер от 1000 /хиляда/ лева е завишен, защото продължителността и доказаният интензитет на вредите не е бил в по-висока степен, за да обоснове присъждането на обезщетение в размер на 1000 лв. Поради това, искът до пълния претендиран размер следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

Предвид основателността на исковата претенция за претърпени неимуществени вреди, основателен е иска за заплащане на лихва за забава, считано от датата на увреждането, до окончателното изплащане на сумата. Лихвите се дължат върху размера на обезщетението, защото съгласно чл. 84, ал.3 ЗЗД, деликвентът се счита в забава без покана, т.е. от датата на увреждането. В този случай, присъждането на законната лихва е последица от уважаването на главния иск за обезщетението. Поради това, основателен е иска за присъждане на законната лихва върху уважената част от исковата претенция в размер на 500 лева, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземането.

По въпроса за разноските:

Предвид изхода на спора, на ищецът Н. се дължат разноски, съобразно уважената част от иска. Ищецът претендира разноски за държавни такси и адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.3 ЗА. Поради това, че по делото два пъти е осъществен инстанционен контрол, се дължат държавните такси за този контрол, а именно 10 лв. за разглеждане на исковата молба, 30 лв. по частна жалба срещу прекратително определение и 5 лв. по касационна жалба срещу първото решение, т.е. 45 лв., но съобразно уважената част от иска, а именно в размер на 22,50 лв. В тези производства ищцата е представлявана от адвокат по оказана безплатна правна помощ. На основание чл.38, ал.2 ЗА разноски за адвокат се дължат за оказаната безплатна помощ при осъществено процесуално представителство, като размера се определя съобразно Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и по-конкретно чл. 7, ал.1, т.1, вр. чл. 8, ал.1 и същия е 400 лв. за първото разглеждане на исковата молба, 400 лв. за настоящата инстанция и 400 лв. за производството по касационната жалба, за производството по частната жалба размера също е 400 лв., но на основание чл.11 от Наредбата. В този смисъл, общият размер на възнаграждението е 1600 лв., а съобразно уважената част от иска възлиза на сумата от 800 лева, които следва да се присъдят на процесуалния представител - адв. Ю..

Ответната страна е направила искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, като с оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл.10, ал. 4 ЗОДОВ, на ответника също следва да се присъдят разноски за юрисконсулт. При определяне размера на възнаграждението за юрисконсулта, съдът съобрази разпоредбите на чл. 10, ал.4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника-юрисконсулт, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв., а съобразно отхвърлената част от иска, следва да му се присъдят разноски в размер на 50.00 /петдесет/ лв., доколкото е не се представя списък по чл.80 ГПК обективираш други претенции.

Мотивиран от изложеното, на основание чл.203, Административен съд- София -град, Второ отделение, 53 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Г. В. Н. от [населено място] сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на НАП, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл.59, ал.1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/, а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищеца, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер за сумата от 1 000 /хиляда/ лева, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Г. В. Н. от [населено място] сумата от 22.50 лв. /двадесет и два лева и петдесет стотинки/,разноски за платени държавни такси, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на адв.С. Ю. сумата от 800 /осемстотин/ лева за оказана безплатна защита и съдействие на Г. В. Н., съобразно уважената част от иска, по настоящето

дело, както и по адм.д. № 11222/2019 г. на АССГ, по адм.д. № 3484/2020 г. на ВАС, V отд. по частната жалба и по адм.д. № 11513/2020 г. на ВАС, III отд. по касационната жалба.

ОСЪЖДА Г. В. Н. от [населено място] да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 50 /петдесет/ лв. разноси за юрисконсултско възнаграждение, съобразно **отхвърлената** част от иска.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: